

Arrest

nr. 135 157 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van Xen X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X en X en die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. MALLANTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 14 juni 2005 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 23 juni 2005 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. Op 22 november 2005 nam de commissaris-generaal een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

1.4. Bij aangetekend schrijven van 4 april 2012 diende verzoekster, samen met haar partner, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 22 oktober 2012 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster en haar partner om machtiging tot verblijf, om medische redenen, onontvankelijk wordt verklaard.

1.6. Bij aangetekend schrijven van 3 december 2012 diende verzoekster, samen met haar partner, een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. Op 29 augustus 2013 diende verzoekster voor de tweede maal een asielaanvraag in.

1.8. De commissaris-generaal nam op 10 september 2013 de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.9. Op 24 september 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoekster dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.10. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 22 augustus 2014 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag van 3 december 2012 om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.11. Op 22 augustus 2014 nam de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 5 september 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

[...] naam : [S.]

[...] voornaam : [A.]

[...]

+ [...] kinderen:

-[T.A.] [...]

-[S.P.] [...]

[...] Nationaliteit: Albanië

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

[...]

binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

[...]

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene verklaart in haar asielprocedure op 18.12.2010 het grondgebied te hebben betreden. Op 10.09.2013 werd haar asielprocedure afgesloten met een beslissing tot niet in overwegingname door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

[...]

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

[...]

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 24.09.2013."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

2.2. Daarnaast moet worden geduid dat artikel 39/82, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten."

Aangezien in het opschrift van het verzoekschrift slechts melding gemaakt wordt van een verzoek tot nietigverklaring en verzoekster pas in de tekst van het verzoekschrift aangeeft ook een verzoek tot schorsing te willen inleiden, dient, gelet op de bovenvermelde wetsbepaling, huidig verzoekschrift geacht te worden slechts een verzoek tot nietigverklaring te bevatten.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij betoogt dat hij overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in casu verplicht is om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder stelt dat in voorliggende zaak niet blijkt dat een hogere rechtsnorm werd geschonden. Daarnaast geeft hij aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoekster op 5 september 2014 ter kennis werd gebracht een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten is aangezien haar op 24 september 2013 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, zodat de vernietiging van het in voorliggende zaak bestreden bevel om het grondgebied te verlaten in ieder geval geen nut heeft.

3.2. De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet slechts voor de Raad gebracht kunnen worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoekster op 24 september 2013 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt niet het voorwerp uit van enige procedure en is uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoekster nog tot voordeel kan strekken. Een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt verzoeksters verblijfsrechtelijke situatie – een vreemdeling die onderworpen is aan een (vroeger) bevel om het grondgebied te verlaten – immers niet. Verzoekster gaat ter terechtzitting niet in op de door verweerder opgeworpen exceptie en weerlegt de vaststelling dat zij geen belang heeft bij de vernietiging van een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten niet. Zij toont dan ook niet aan dat zij een belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

De opgeworpen exceptie is in de aangegeven mate gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

G. DE BOECK